

Aleš Hudeček
Utopie

Aleš Hudeček, aneb křehkost porcelánu v současném umění

Asi dost těžko se dá říct, že by v současné umělecké produkci převažovalo médium malby, je tomu spíše naopak. A přesto i v Ostravě působí několik pozoruhodných umělců, kteří tomuto tradičnímu způsobu uměleckého vyjádření zůstávají věrni a v jeho danostech a omezeních nacházejí výhody, s jejichž pomocí své umělecké formulace mohou artikulovat s dostatečnou razancí a dosahem. Jedním z těchto umělců-malířů je zcela jistě Aleš Hudeček.

Poprvé na sebe a svou tvorbu výrazněji upozornil již během studií na Katedře výtvarné tvorby Ostravské univerzity. Už na obrazech z této doby se dá vyzorovat několik charakteristických autorových prvků a postupů, které (viděno prizmatem dneška) můžeme považovat za konstitutivní elementy Hudečkova uměleckého jazyka. V obrazech z konce 90. let jsou nejznámější a nejčastěji připomínání „Mladí sedláci z Westerwaldu“ (1997), ale pro utváření autorova osobního výrazového portfolia jsou stejně důležité i další malby z této doby (V polích; Lazebník, obojí 1997) Hudeček už na těchto plátnech pracoval s fotografií jiným způsobem, než jak to bylo a je běžné v diskurzu současné malby. Důležitější než holý fakt užití fotografie, již řada autorů vnímá jako svého druhu osobitý skicář, je zde to, jak je tato určitá vyspecifikovaná momentka použita a kam se tím, že je malována a tedy reinterpretovala, samotné její vizuální sdělení posouvá, respektive jak se přechyluje. Hudeček původní náměty nekládá jen do nových souvislostí pouze samotným přesunem do intencí nového média. Autorův zásah do původní konzistence výjevu je radiální a nečekaný a nejde tudíž o hladký přechod a utkvání jemného přediva vztahů, ale o nasazení výrazně diferencovaných prvků sdělení, jejichž vzájemné disharmonické působení vytváří těžko definovatelné napětí a znejistění. Světelné body či výrazné žluté obdélníky nebo soustředné několikabarevné kotouče tu vytvářejí kontrast, v němž se odráží samotné zmocnění se už jednou reprodukováné skutečnosti a její převod do nové významové roviny. Mimesis jako bytostná složka klasicky pojatého umění se zde ocitá v konstelaci nenapodobitelného. Právě využití fotografie a následně narušení původního námětu zásahem čehosi nepatřičného a přitom v hlubší rovině přirozeně vyrůstajícího ze stejných zdrojů, stane se do budoucna jedním z typických prvků Hudečkových obrazů a rezonuje to znovu také v současné Hudečkově prezentaci v ostravské Galerii Beseda.

Další z etap Hudečkovy tvorby by se dala charakterizovat jako akcentovaná figurace. I v rámci této etapy autor často vycházel z fotografie, respektive z nalezených a poškozených anonymních negativů. Snad právě ona neurčitelnost a neidentifikovatelnost spojená s těmito negativy otevřela Hudečkovi ši-

roké pole možností, jak s těmito inspiracemi pracovat. Zapojení figury, která se v prvním období ještě jakoby ztrácela za závojem reinterpretovalé intervence, bylo zde již dominantní a zásadně předznamenalo autorovu tvorbu na několik dalších let, až se zdálo, že Aleš Hudeček a je a zůstane především figuralistou. Teprve další vývoj jeho tvorby ukázal, že řazení a „škatulkování“ v jeho případech nejsou vůbec opodstatněné právě pro Hudečkův sklon k posouvání hranic tradičních námětů nečekaným směrem. Proto i ve své figurální „etapě“ hledal a našel způsob nového pojetí tohoto tradičního a mnohým již vyčerpaného námětu. To novum se uplatňuje v kontrastním nastavení živého-organického (žena respektive lidské tělo obecně) v jeho efemérnosti a jakési melancholicky pojaté retro zadumanosti póz a gest vůči disparátním prvkům zastoupeným na plochách obrazů (a kreseb) často výraznými geometrizovanými černými plochami a útvary nebo také repetitivními zvýrazněnými černými konturami, které rytmizovaly plochy a vytvářely jakási energetická zauzlení. Protože řada obrazů vznikala jako rozvinuté kresebných prací (mimo chodem pro Hudečkovu tvorbu v určitých fázích velmi podstatných), i v plátnech hrála důležitou roli silná černá kontura, s jejíž pomocí se z amorfních barevných lazur pozadí vylupovaly obě typické složky této etapy. Nadsázka a vtip přítomné v řadě těchto pláten se stanou dalším z důležitých prvků Hudečkovy tvorby.

Změnu, jež se dala vytyčit již z pláten vznikajících v letech 2002 a 2003 (Malý Budha atd.), a odklon od figurace přineslo narození dcery Olivie. Aleš Hudeček začal malovat obrazy, v nichž tematizoval nové, respektive jiné vidění světa. Zaujala ho znovu, tak typicky pro něj, možnost jistého posunu v rámci konvenčních hranic daného inspiračního zdroje. Pokusil se tedy malovat svět závislý na očích dítěte, svět z dětské perspektivy (Dětský pokoj, Jugend Ikea, Horizont vše 2004), svět, který je přítomen kolem nás, který ale nevnímáme jednoduše proto, že ho nevidíme. Tato změna byla pro Hudečkovo malování rozhodně životodárná a důležitá. Základy, které byly v jeho malbě touto změnou položeny, konstituují i jeho plátna z poslední doby. Jako by tu A. Hudeček najednou odhalil, že k tomu, aby věci fungovaly jinak a „záračněji“, není už třeba roubovat je k sobě na základě ostrých kontrastů a disharmonií, ale že stejně nosná může být prostá změna stanoviště, přesun od přednastaveného vnímání k referenčnímu bodu, který zakládá nové vidění skutečnosti. Rázem tak došlo v jeho obrazech k pročištění a zjednodušení. Díky tomu také začala hrát důležitou roli opět malba samotná. Autor si uvědomil, že zvláštnost a jedinečnost viděného nemusí být nutně záležitostí násilných intervencí do malovaných představ a námětů, že nosnější a komplexněji využitelné může být hledání takových pozorovacích stanovišť, v nichž se realita jeví neopakovatelně a podmanivě jiná, protože doposud neviděná. Tato proměna započatá rokem 2004 pokračovala směrem k průzkumu okolního světa a odhalováním nebo drobným posunováním věcí a významů do nových souvislostí. Jejich kontrastní naexponování se pak už neodehrává jako výsledek něčeho evidentně násilného, ale jde daleko spíše o to, aby evokace zvláštního setkání věcí působila dojmem nenucené přirozenosti, podobně jako se o to pokoušeli surrealisté ve svých nalezených objektech či zá-

tiších. Hudečkův vztah k realitě se tu nově konstituuje. V této souvislosti by snad bylo možné parafrázovat výrok G. Braquea, který mluvil o tom, že moderní malířství už nemá malovat to, co vidí, ale to, co myslí. Tak se choval kubismus. Hudečkova nově pojatá malba ovšem není ani kubistická ani surrealistická. Je jakousi polemikou nebo rozvinutím myšlenek klasické moderny. Nejde mu o to, aby maloval věci tak, jak je vidí, ani tak, jak je myslí, nebo jak působí magicky, ale především a „pouze“ o to, aby je evokoval v takových souvislostech, v nichž je člověk sám nevymyslí. Celé následující období (zhruba do roku 2006) bude poznamenáno právě tímto hledáním a exponováním běžného ve zvláštním a naopak.

V posledních zhruba dvou letech se A. Hudeček často vrací k figuře, respektive k odkazům na ni a propojuje je se svými průzkumy reality. Nově zde už nejde o vztah k obklopující realitě, ale k lidem, které autor zná a kteří jsou pro něj nějakým způsobem významní. Své přátele a kolegy začal malovat skrze zástupné znaky, nejčastěji předměty, s nimiž se setkáváme a jež užíváme, aniž by ke slovu přicházely jejich estetické kvality. Stejně tak tomu je i s prací současných (nejen ostravských) umělců. Oni produkují svá díla, vystavují je, ale nepoučený návštěvník galerií uvízlý ve svém každodenním obstarávání se jejich výtvoř nezabývá, „nekonsumuje je“. V jeho zorném poli nemají žádnou hodnotu, snad kromě kýmsi explikované pofiderní ceny. Estetická libost (vnímaná ne pouze jako prvoplánová krása sklouzávající do líbivého kýče) se tak ocitla na smetišti nepotřebných hodnot, nevyužitelných v praktickém (u)žití stejně jako výzdobné motivy na porcelánu či jiných předmětech. Hudeček propojuje předměty všední každodennosti (hrnky, talíře, přístroje) a „zdobí“ je na plátnech motivy z uměleckých děl svých přátel. Začal s tím na výstavě Vytříbený vkus v Bruntále (namalované keramické vázy, na nichž jako dekor byly použity detaily nebo části děl dalších dvou členů skupiny), a pokračoval dál. Někdy zůstává věrný porcelánu (Mistr a Markétka; Hrněk; U.P u Pastrňáka), jindy si s materiálem pohrává s výraznější nadsázkou a vtipem (Zbytek Paroha; Zbytek Jelena).

Doposud poslední sérií vzešlou z výše uvedeného konceptu jsou malby interiérů, v nichž nebo do nichž jsou opět v drobných posunech a mutacích umístovány fragmenty výtvarných děl různých autorů (Š. Mikeskové, K. Szanyi, D. Fialové, P. Patrňáka atd.), které se stávají součástí běžného mobiliáře – jako skříň, lampa, malba na stropě apod. Jak naznačil sám autor v úvodním rozhovoru ke své letošní ostravské výstavě, jde mu skutečně především o to, aby poukázal na neutěšený stav a na nedůstojné podmínky, za nichž funguje současné umění v Ostravě. Přehlížení a nerespektování nejnужnějších potřeb současné výtvarné scény počínaje chybějícími adekvátními výstavními prostory, v nichž by vedle prezentace místního umění, byly představovány výrazné osobnosti současné české a světové výtvarné scény, přes výrazněji explikované grantové zázemí zaměřené na podporu místní kvalitní výtvarné produkce, až po nedostatečnou prezentaci tohoto umění v médiích a z toho plynoucí nízkou společenskou prestiž, to vše je v současné konstelaci velmi pravděpodobně neuskutečnitelné tj. utopické a nemyslitelné. A přesto

právě zde je třeba hledat opodstatnění samotného umění. Právě ono nám má předvádět jevy a skutečnosti, které jsou jinak a jindy považovány za nevhodné a nemožné. Hudečkova malba jako pars pro toto umění dokazuje, že jakákoli umělecká produkce je a vždy byla problémem především v tom, že byla nekorektní, nespoutaná, nekompromisní a někdy také urážlivá a tudíž znepokojující, odmítaná nebo přehlížená. Přesto ale vždycky byla a je mezi námi přítomna.

Je to totiž především umění, které nás prostě a naráz vytrhává z bezvýhodné cykličnosti každodenních nezdobených porcelánových hrnků kávy.

Martin Mikolášek

Aleš Hudeček, or, the Fragility of Porcelain in the Contemporary Art

It would be hardly correct to say that the painting medium is prevailing in the contemporary art production. More likely, the opposite is true. And still, there are several remarkable artists in Ostrava who stay loyal to this traditional way of artistic expression, and in its given conditions and limitations they find advantages enabling them to articulate their artistic formulations with sufficient vigour and impact. One of these artists-painters is definitely Aleš Hudeček.

He first won attention for himself and his work already while studying at the Department of Painting, Ostrava University. His paintings from that period contain a few of the aspects and methods characteristic of the artist, which (as seen by the prism of today) can be considered as the constitutive elements of Hudeček's art language. Out of the paintings from the end of the 1990s, the best known and discussed is the "Young Farmers, Westerwald" (1997), but other paintings from this period (In the Fields; Barber, both 1997) have had equally strong influence over the development of the artist's personal expression portfolio. Already in these canvasses Hudeček worked with the photograph in a way that was very different from what used to be and is common now in the discourse of contemporary visual art. Perceived as a distinct personal sketching pad by many artists, the plain fact of using the photograph is less important than how this certain specific snap is used and where its visual message shifts or how it fluctuates because it is being painted and therefore reinterpreted. It is not only by the shift to the new medium intentions that Hudeček places the original themes into a new context. The artist's intervention into the original consistence of the scene is radical and sudden; therefore this is definitely not a smooth transition and weaving of the fine web of relationships but an employment of strikingly differentiated communication elements, whose disharmonious interaction creates a hard-to-define tension and uncertainties. The light points or bold yellow rectangles or concentric multi-colour discs evoke contrast reflecting the capturing of a reality that has been reproduced before, and its transition to a new semantic level. As an important component of classically conceived art, we find the reality imitation here in a constellation of the inimitable. The use of the photograph and of the original theme subsequently disturbed by an intervention caused by something inappropriate, which, at the same time, on a deeper level, is naturally growing out of the same imagination sources, would later become one of the typical elements of Hudeček's paintings.

The next phase of Hudeček's work can be characterized as accented figuration. Again, in this phase the artist oftentimes used the photograph, or more precisely, discovered and damaged anonymous negatives. It was perhaps the non-determinability and non-identifiableness that opened for him the wide range of possibilities of how to work with these inspirations. While in the first phase the figure was as if vanishing behind the veil of reinterpreting intervention, here its use became dominant and influenced the artist's work in a major way for several following years, until it seemed that Aleš Hudeček was and would remain above all a figural painter. Only the subsequent development of his work proved that in his case any categorizing is pointless due to the artist's tendency to shift the boundaries of traditional themes in unforeseen directions. Therefore, even during his figural "phase" he kept searching for and then found a way how to newly conceive this traditional and often exhausted theme. This novelty is exercised in the contrasting setting of the alive-organic (woman or the human body in general) in its transience and melancholically conceived retro preoccupation of poses and gestures set against disparate elements represented on the surfaces of paintings (and drawings) with frequently striking geometrized black areas and sections, or with highlighted black contours accentuated by repetition, which rhythmicized areas and created energetic knots. Since many paintings were evolving as an expansion of drawings (by the way, these were very important for some of Hudeček's phases), a strong black contour played an important role also in his canvasses, enabling both the typical poles of this phase to emerge gradually from amorphous colourful glazes which were spilling in the background. The hyperbole and wit present in a number of these paintings became another major element of Hudeček's work.

The birth of daughter Olivie meant a change that could have been read in canvasses made back in 2002 and 2003, and a departure from figuration. The artist started working on paintings in which he subjectified a new, different view of the world. Typically for him, he became again interested in the possibility of a certain shift within conventional boundaries of the given inspirational source. He turned to painting the world dependant on the child's eyes, as seen through the child perspective (Children Room, Jugend Ikea, Horizon - all 2004), a world which is surrounding us but we fail to perceive it simply because we cannot see it. For Hudeček's painting this change meant a vital and important turn. The principles the change has brought forth constitute also the artist's recent paintings. As if Aleš Hudeček had suddenly discovered that to make things work differently and "more miraculously", one does not need to graft them together using sharp contrasts and disharmony but that a simple change of the observation point, a shift from the pre-set perception to a referential point that establishes a new point of view can be equally strong. All of a sudden his paintings became clear and simple. And thanks to this, the painting itself took up an important role. The artist realized that the specificity and uniqueness of the seen does not necessarily mean violent inter-

ventions into painted images and themes, but that searching for such observation points in which the reality seems uniquely and magically different because hitherto unseen can carry a stronger theme and could be used more comprehensively. Starting in 2004, this change continued with surveying the surrounding world by disclosing or minor shifting of things and meanings into new context. Their contrasting exposure is then not a result of something manifestly violent - what becomes important now is to make the evocation of the special encounter of things look natural, in the same way as the surrealists tried to do so in their discovered objects and still-lives. Thus, Hudeček's relationship to reality establishes newly. In this context, we could paraphrase G. Braque here, who said that modern visual art should not paint what it sees but what it thinks. This is what Cubism was doing. However, Hudeček's newly conceived painting is neither Cubist nor surrealistic. It is a sort of dispute between the two standpoints of the classic modern. He is not interested in painting things the way he sees them or the way he thinks them or how magical they feel - what he is predominantly and "only" concerned with is to evoke them in such a context no other person would come up with. For the entire next phase (approximately until 2006) was characterized by this search and exposure of the common within the special, and vice versa.

In roughly the last two years Aleš Hudeček often returns to the figure, or more precisely to the man, or references to him and his specific (here mainly his art) production. What is new here is that it no longer concerns the relationship with the surrounding reality but with the people who create attributes for this reality. The artist started painting his friends and colleagues through representations, most often objects we meet and use without thinking of their aesthetic qualities. This applies also to the work of contemporary artists (not only from Ostrava). They too produce their works, present them, but an uninformed visitor to the galleries who is stuck in their everyday matters is not interested in their works, "does not consume them". In the visitor's eyes these works are of no value, perhaps except for a shady price explained to them. The aesthetic delight (perceived not only as a face-value beauty sliding into slick kitsch) has been consigned to the scrap heap of unnecessary values, unusable in practical life, just like decorative motives on porcelain and other objects. In his paintings, Hudeček connects everyday objects (mugs, plates, cutlery) and "decorates" them with motives borrowed from the artworks created by his friends. Having introduced his new conception at the exhibition *Exquisite Taste in Bruntál* (painted ceramic vases - their decoration consisted of details or parts of artwork created by other two members of the group), he has been continuing with it ever since. Sometimes he stays loyal to porcelain (*The Master and Margarita*; *The Mug*; *At P. Pastrňák's*) and at other times he plays with the material using bolder hyperbole and wit (*The Remains of the Antler*, *The Remains of the Stag*).

The latest series as yet based on the above concept contains paintings of interiors in which, with the help of tiny shifts and mutations, are placed fragments of artworks by va-

rious artists (Š. Mikesková, K. Szanyi, D. Fialová, P. Pastrňák, etc.), becoming thus a part of standard furnishing – such as a wardrobe, lamp, ceiling decoration, etc. As the artist said in an interview introducing his Ostrava exhibition to be held this year, what he is concerned mainly with is to draw attention to the dismal state of the contemporary art in Ostrava and the sad conditions under which it is functioning. Under the present constellation, it is highly improbable, i.e. utopian and unthinkable, to solve the problems the visual art life in Ostrava is currently battling with: the lack of consideration and respect for the vital needs of the present art scene, starting with absence of adequate exhibition premises where, along with presentation of local art, major personalities of both the Czech and world art scene would be introduced, through clearer explanation of the grant provision focusing on supporting the local high-quality visual art production, to the insufficient presentation of this type of art in media, which results in low social prestige. And yet it is here where one needs to search for the justification of art. Art should show us the phenomena and realities that are otherwise and at other times considered inappropriate and impossible. Hudeček's painting as "pars pro toto art" proves that any artistic production is and has always been a problem mainly because it is incorrect, unrestrained, uncompromising, and sometimes also offensive, and therefore disturbing, rejected, or slighted. Still, it has always been around.

It is primarily art which rouses us simply and unexpectedly from the no-end cyclic recurrence of everyday undecorated porcelain coffee mugs.

Martin Mikolášek

OSTRAVSKÁ UTOPIE

ALEŠE HUDEČKA

(Rozhovor Petra Pivody s Alešem Hudečkem)

Zobrazivá nebo figurativní malba provedená v jemných pastelových tónech je již pro Tebe typická, a stejně jako vždy nás překvapíš názvy svých obrazů či výstavy. Proč jsi nazval výstavu v Besedě „Utopie“?

Utopie, z řečtiny ou-topos volně přeloženo jako „žádné místo“ jsem si vypůjčil pro cyklus maleb představených na výstavě v galerii Beseda. Výjevy, jež se na nich odehrávají, jsem zasadil do místa svého působení, do Ostravy. Ostrava, prezentující se jako město sportu, je pro mne ideálním místem pro sdělení informace, že je to žádné místo pro umění. Paradoxní na tom je, že podhoubí pro výtvarné umění je zde přímo ideální. Umění zde roste samovolně „ale přežívá spíše v „undergroundu“ a prezentuje se především za hranicemi Ostravy. A to z velké části velmi úspěšně.

Název výstavy Utopie tedy vychází z určité vysněné představy světa, ve kterém je přirozeností, že nás obklopuje skvělé a kvalitní vizuální umění, a to doslova na každém kroku, v každém předmětu denní potřeby. Zdobím například užitékové předměty motivy, které vytvářejí ve svých malbách a sochách umělci z Ostravy nebo s Ostravou spjatí. Nezajímá mě přitom tzv. regionální umění, ale především takové, jež je známo i za hranicemi regionu. Znalost ostravských umělců a jejich děl, která je jistým klíčem ke čtení mých maleb, je důležitá, ale není nutnou podmínkou k jejich vstřebání. Obrazy koncipuji tak, aby působily i svou estetickou, tj. formální hodnotou. Estetická hodnota je pro spousty lidí „umělců“ pokleslá a nepřekousnutelná veličina. Tady je na místě podotknout, že není dobré zaměřovat pojem estetický za pojem líbezný či krásný. Jde jen o formální, ne obsahovou sdělnost.

Abych se vrátil ke svým věcem vystaveným v Besedě a nějakému vysvětlení. Jako příklad uvedu jeden obraz s názvem „Sněhová královna“. Namaloval jsem na něm interiér bytu ostravské sochařky Šárky Mikeskové. Prostory interiéru jsem však do značné míry nafoukl a zvětšil. Většina ostravských umělců žije v malých bytech, které mnohdy suplují i jejich ateliér. U malíře je to zvláštní, natož u sochařky. Jednu zeď bytu jsem ozdobil objektem Šárky Mikeskové, který autorka pojmenovala „Vločky“. Ty jsem před pár lety viděl na výstavě v Hlučíně, kde tehdy představila své dvě vločky vyrobené z kotoučů cirkulárek. Byly jakoby náhodně a nebezpečně zaseknuty do zdi hlučínského červeného kostela. Vločky byly „pouze“ dvě z prostého důvodu. Autorka neměla na víc vloček finance. V Ostravě neexistuje v podstatě trh s uměním. Šárka Mikesková samozřejmě toužila v Hlučíně vločkami pokrýt minimálně celou stěnu. Má smůlu, žije v Ostravě, městě sportu. Vyzdobil jsem tedy vločkami celou stěnu já na malbě „Sněhová královna“. Šárka Mikesková má

dnes vloček daleko více. Pár let to sice trvalo, ale...

Co pro Tebe představuje proces tvorby? Schválně neříkám malování, které to všechno jen završuje.

Něco, v podstatě cokoliv, tvořit je pro mne podstatným motorem celé lidské kultury. Nedávno jsme s dcerou Olivíí dělali papundeklové loutkové divadlo. Celý proces vedla a řídila. Bylo to úžasné. Jsou lidé, kteří náš život dělají zábavnějším a jsou tací, co pouze konzumují. Malování mi umožňuje vypnout a stát se na okamžik bezstarostným člověkem.

Jaká jsou nejzávažnější témata Tvé tvorby?

V současné době je to právě téma utopické společnosti s jistou dávkou kritiky, ale nejzávažnějším tématem mé tvorby je malba jako taková. Nejsem žádný samozvaný mesiáš, který pouze kritizuje společnost. Vlastně si tím vším řeším svůj osobní výtvarný vhled. Nedokáži zbavit místní umění jistých problémů, tak jako to nedokázal nikdo přede mnou. Snažím se jen na ně poukázat svým malířským sdělením. A to mě baví.

Pro mnohé diváky Tvé výstavy bude překvapením Tvůj aktivní vztah k hudbě. Jak dlouho se jí takto věnuješ?

MOTTO: „Všichni postpubescenti milují z klasické hudby Orfa“

Já se hudbě věnuji bezmála dvacet let. Už ve čtrnácti letech jsem poslouchal I. Stravinského, J.S. Bacha nebo G. Ligetiho. Rodiče v tom byli velmi tolerantní, museli poslouchat se mnou. Nejprve jsem si psal notové zápisy, posléze jsem přešel k tvorbě hudby na počítači. Bez hudebního vzdělání je dost těžké najít interpreta hudby. Počítač se mi v tom stal vhodným pomocníkem. Tvorba hudby je pro mne vášeň, ne práce. Zrovna nedávno mi jeden známý řekl, že se mám na hudbu vykašlat a že mám raději malovat. Ten to nepochopil. Práce to vážně není, je to pro mne přirozenost, bez které bych asi nemohl existovat.

Jak se u Tebe tyto dva druhy umění vzájemně ovlivňují?

To nejsem schopen posoudit. Mám pocit, že vznikají spíše nezávisle na sobě. Hudebně jsem stylově dost nevyhraněný a jako posluchač jsem schopen, až na výjimky, skousnout kde co. Proto je i v mé hudbě dost široký rozptyl. Na jedné straně například indonéský gamelan stržžený evropským uchem, na straně druhé například zde prezentované rytmičné CD se sólem pro slovenskou fujaru. Co se týče malby, dokážu se držet „jednoho“ tématu poněkud delší dobu, než ho pro sebe jistým způsobem vyčerpám.

Jak vidíš budoucnost závěsného obrazu v umění, tedy tradiční malby ať již figurální nebo abstraktní ve světle mnohých tendencí ideových či společenských, doprovázených rychlým vývojem technologií médií?

Tak jako kteréhokoli jiného druhu umění. Otázkou je, jak vidím budoucnost umění v Ostravě. Vzhledem k stále většímu odlivu umělců z Ostravy do lukrativnějších míst, která kvitují jejich existenci jako jsou Brno nebo Praha, to zde příliš růžově nevidím. Město nemá velký zájem místní kvalitní umění podporovat. Nenabízí prostory pro umělce - ateliéry, galerie atp..

Lákají Tě nová média?

Novými médii se zabývám jen okrajově. Pár projektů jsem vytvořil na počítači a prezentoval jako digitální tisky, ale to žádná nová technologie již dávno není. Spíše bych do kolonky nová média zařadil tvorbu hudby na počítači. To souvisí s novými technologiemi, jejich vhodným používáním a aplikací. Na nových médiích je mi sympatické jejich rozšíření mezi davy amatérů. To se ale naopak může stát jejich vlastním hrobem (myslím nová média, ne ty davy amatérů). Tak zvaná nová média ve skutečnosti velmi rychle stárnou. Rychle se stávají médii pro pamětníky. Vlastně mě pro tuto svou lehkou směšnost a tragikomedii nebaví. Schválně se mrkni na nějaký katalog z devadesátých let minulého století. To na Tebe opravdu dýchne minulé století. O malbě to tak silně neplatí.

Kdo ze současných českých umělců je Ti blízký a proč?

Jsou mi blízcí ostravští umělci, a to z prostého důvodu. Mám k nim blíže, více jim vidím do kuchyně a čím více, tím mě to více přitahuje. Už dávno mě přešlo být „fanynkou“ nějakého umělce či směru. Koho nefascinuje příběh van Gogha, Picassa, Warhola či Basquiata? Od té doby, kdy jsem přišel na to, že jsem stejně v jako oni, obdivuji jen sebe a svou dceru Olivii. Není to krásná utopie?

OSTRAVA UTOPIA OF ALEŠ HUDEČEK

(Petr Pivoda interviews Aleš Hudeček)

Representational or figurative painting in subtle pastel tones is typical for you, and, as usual, you surprise us with the names of your paintings or exhibition. Why did you call the exhibition held at the Beseda Gallery “Utopia”?

I borrowed “utopia” – the Greek word *ou-topos* can be loosely translated as “no place” – for the cycle of 6 paintings presented at the exhibition held in the Beseda Gallery.

I set the scenes that take place in them in Ostrava – this is where I work. Presenting itself as a city of sports, Ostrava is for me an ideal place where to communicate that it is “no place” for art. Paradoxically enough, the local conditions for fine arts are simply ideal. Art grows here of itself, alas surviving rather in the “underground”. It is usually presented outside of Ostrava borders, and usually with great success.

The name of the exhibition Utopia is based on a certain dream idea of a world in which it is only natural that we should be surrounded with excellent and top-quality fine arts literally everywhere we go, in each everyday object. For instance, I decorate everyday objects with motives which artists from or related to Ostrava create in their paintings and sculptures. Nevertheless, I am not interested in “regional art” but in the one surpassing the region boundaries. While it is important to know Ostrava artists and their work, and this is a certain key to reading my own paintings, it is in no way a prerequisite necessary for being able to feel them. I conceive my paintings so that they appeal also with their aesthetic, i.e. formal value. For many people, “artists”, the aesthetic value is a cheap and unacceptable variable. Here we need to point out that one should be careful not to confuse the word aesthetic for the word lovely or beautiful. This concerns only the form and not the content.

Back to my works exhibited in Beseda and some sort of explanation. Let me take as an example one painting called “The Snow Queen”. It depicts the interior of the flat belonging to the Ostrava sculptor Šárka Mikesková. But I blew up and enlarged the interior premises significantly. The majority of Ostrava artists live in small flats that frequently serve as their studios as well. This is strange for a painter, let alone a sculptor. One wall of the flat I decorated with an object of Šárka Mikesková named “Snowflakes”. I saw them several years ago at an exhibition in Hlučín, where Šárka was presenting her two snowflakes made from circular saw discs. They were, as if accidentally and dangerously, hacked into the walls of Hlučín red church. There were “only” two snowflakes for one simple reason. The artist did not have the money to make more snowflakes. In Ostrava,

there is practically no art market. In Hlučín, Šárka Mikesková naturally wanted to cover at least one whole wall with her flakes. Bad luck, she lives in Ostrava, the city of sports. And so in my painting “The Snow Queen” I decorated an entire wall with snowflakes. Today, Šárka Mikesková has a lot more snowflakes. It has taken several years but...

What is the process of creation to you? I am deliberately not using the word “painting” because that is only the final product.

To be creating something, practically anything, is for me the thing that drives the whole human culture. Just the other day, I and my daughter Olivie were building a cardboard puppet theatre. She led the whole process. It was amazing. There are people who make our lives more fun and those who are mere consumers. When painting I can unwind and feel carefree for a moment.

What are the central topics of your work?

Right now it is the topic of a utopian society featuring a certain amount of criticism. However, the most important topic of what I do is painting as such. I am no self-appointed messiah who would only criticize the society. Basically, it is helping me to solve my personal art insight. I cannot rid the local art of certain problems, just like nobody before me has been able to. I am just trying to point them out with my painter’s communication. And that is what I like to do.

Many people who come to see your exhibition will be surprised by your active relationship with music. How long have you been pursuing it?

MOTTO: “Of classical music, all post-pubescent love Orpheus”

I have been interested in music for nearly twenty years. Already when I was fourteen I would listen to I. Stravinsky, J.S. Bach or G. Ligeti. My parents were very tolerant in this, they had to listen with me. At first I would write musical notation, later I switched to making music while using computer. Being uneducated in the field it is extremely hard to find a musician. The computer became a great help for me in this. For me, making music is passion, not work. Just the other day a friend told me to drop music and focus on painting. He just did not get it at all! Seriously, it is not work for me, it comes naturally and it is something I probably couldn’t live without.

How do these two types of art interact in your work?

I can’t really tell. I have a feeling they originate rather independently of each other. As regards music styles I do not have a pronounced opinion and as a listener, with some excepti-

ons, I am able to take anything. That is why my music has such a wide range. On one hand, for instance, the Indonesian gamelan combined with the European ear, on the other hand for example the rhythmical CD presented here, containing a solo for Slovak "fujara" – a long wooden shepherd's pipe.

As for painting, I can stick to "one" theme for a long time before exhausting it completely for myself in a certain way.

What do you think is in the future for the hanging painting in arts, i.e. the traditional painting, be it the figural or abstract one, in the light of many ideological or social tendencies, accompanied by rapid development of media technologies?

The same what is there for any other form of art. The question is what I think about the future of art in Ostrava. In regard to the ever growing number of artists leaving Ostrava for more lucrative places that appreciate their existence, such as Brno or Prague, things are not looking very promising. The city is not too interested in supporting local high-quality art. It is not offering any facilities for artists – studios, galleries, etc.

Are you attracted to new media?

I do not deal with the new media much. I have made several projects using a computer and presented them as digital prints, but this is no longer any new technology. More likely, I would place creating music on computer to the new media category. This is linked to new technologies, their proper use and application. What I like about new media is that they have spread among wide numbers of amateurs. But, at the same time, this could be their downfall (I mean the new media, not the numerous amateurs). The so called new media actually age extremely fast. They quickly grow to be media remembered only by the old. And due to this ridiculousness and tragicomedy they bore me. Just have a look at one of the 1990s catalogue. The past century will breathe on you from it. This does not apply to painting so much.

Out of the contemporary Czech artists, who do you feel close to and why?

I feel close to Ostrava artists for one simple reason. I am close to them, I know what they are up to and the more I understand them and what they do, the more I am attracted. I quit being a "fan" of any artists or school a long time ago. Who is not fascinated by the story of van Gogh, Picasso, Warhol, or Basquiat? I have realized I am as f... up as they are and since then the only people I have admired are me and my daughter Olivie. Is this not a wonderful utopia?

Fanyka

120x95, akryl na plátně, 2003

Pro tebe

120x95, akryl na plátně, 2003

Tušení souvislostí

120x95, akryl na plátně, 2004

Victor Hugo

120x95, akryl na plátně, 2004, odcizeno

Vytříbený vkus I
150x90, akryl na plátně, 2006

Vytříbený vkus II
150x90, akryl na plátně, 2006

Vytříbený vkus III
150x90, akryl na plátně, 2006

U P. Pastrňáka
65x130, akryl na plátně, 2007
Mistr a Markétka
105x150, akryl na plátně, 2007

Co s nimi

100x130, akryl na plátně, 2007

Portrét Daniela

90x130, akryl na plátně, 2007

Paroh

105x150, akryl na plátně, 2007

Zbytek jelena

105x150, akryl na plátně, 2007

Vernisáž
110x140, akryl na plátně, 2008, soukromá sbírka

Chyba v Matrixu
115x95, akryl na plátně, 2008
Next
85x115, akryl na plátně, 2008

Sladké sny

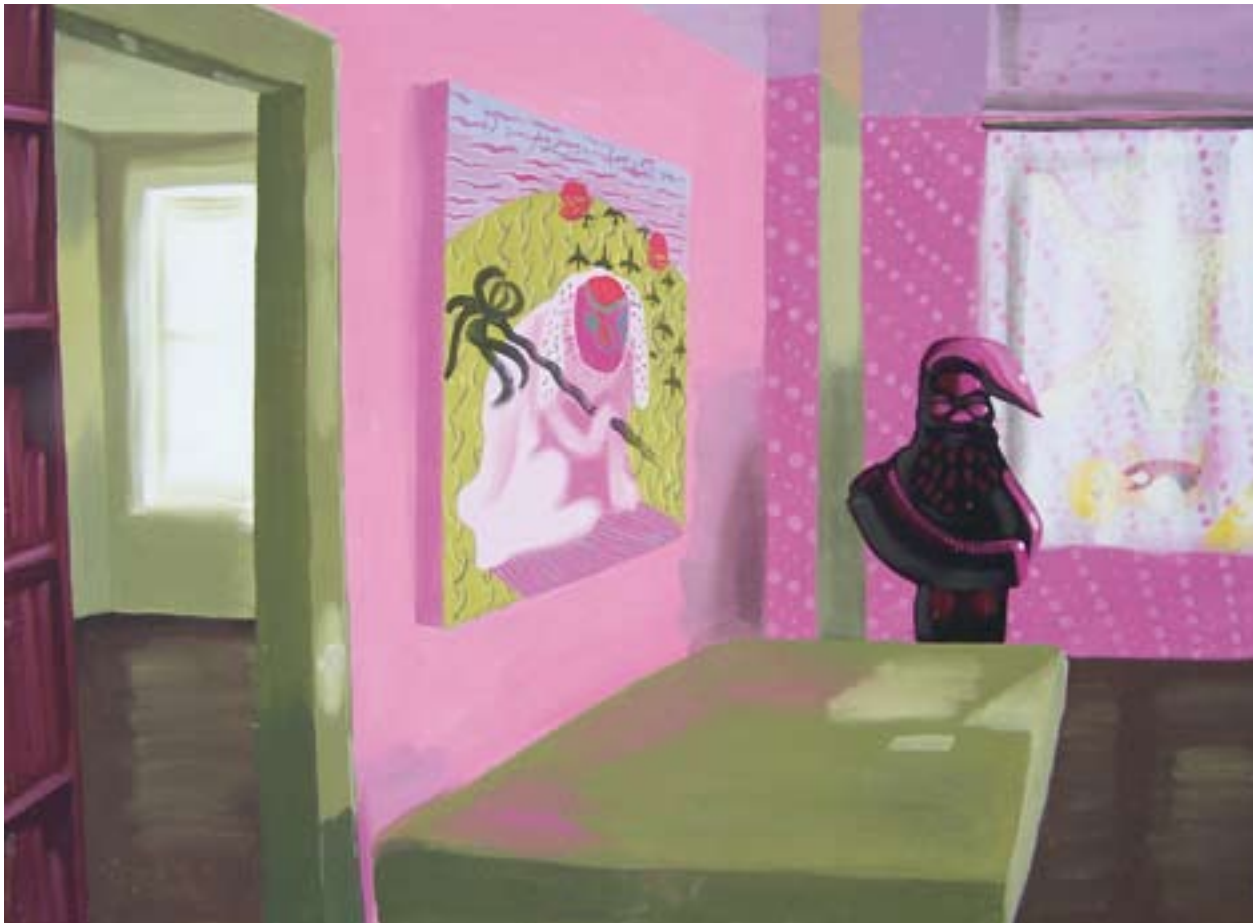
80x100, akryl na plátně, 2008

Retrokřeslo

80x100, akryl na plátně, 2008

Freska
110x130, akryl na plátně, 2008

Královna ze Sáby
115x160, akryl na plátně, 2008

Královna pangu
115x160, akryl na plátně, 2009

Sněhová královna

115x160, akryl na plátně, 2008

Na vlně
115x105, akryl na plátně, 2009

Maďarská káva
70x80, akryl na plátně, 2009

Světluška
115x85, akryl na plátně, 2009

Tři grácie
120x100, akryl na plátně, 2009

Olympia
100x120, akryl na plátně, 2009

Slečny z Avignonu
120x90, akryl na plátně, 2009

Snídaně v trávě
120x90, akryl na plátně, 2009

Světlo milka fialová
100x80, akryl na plátně, 2009

Knihovna
120x100, akryl na plátně, 2009

Aleš Hudeček

* 31. 5. 1973 v Uherském Hradišti

Studia / Studies

- 1992 - 1997 Katedra výtvarné tvorby Pedagogické fakulty Ostravské univerzity,
ateliér malby (u D. Balabána)
1987 - 1991 Střední umělecká škola v Uherském Hradišti

Samostatné výstavy - výběr / Solo exhibitions - selection

- 2009 Utopie, obrazy, Galerie Beseda, Ostrava
2008 Chyba v Matrixu, obrazy, Galerie ve vile, Kopřivnice
2007 Narozneniny, Minikino kavárna, Ostrava
Vdovy, Galerie Dole, Ostrava
2006 Interiéry, Galerie Holec, (www.galerieholec.cz)
2004 Olivový háj, Červený kostel, Hlučín (s Katarinou Szanyiovou- Hudečkovou)
2003 Pod su k ní, Galerie Škola, Ostrava
2002 C.A.P.D.P., Galerie Na bidýlku, Brno (s Katarinou Szanyiovou- Hudečkovou)
2001 Úplně jiná, úplně stejná, Galerie Bayer & Bayer, Praha
6,4 kg umění, Galer.Na bidýlku, Brno (s Katarinou Szanyiovou-Hudečkovou)
2000 Kruci fix, Galerie Nibiru, Ostrava
Pejsek, kočička a spol., Galerie Pokorný, Prostějov
Pojď blíž, ať tě lépe cítím, Galerie výtvarných umění, Malý sál, Ostrava
1999 Dyndám, Galerie Langův dům, (s Katarinou Szanyiovou- Hudečkovou), Frýdek-Místek
Dva zajíci v obraze, Galerie Jelení, (s Katarinou Szanyiovou- Hudečkovou), Praha
Absolutní skutečnost, Alliance Francaise, Ostrava
Bon Appétit, Galerie 761, Ostrava
1998 Galerie Panacea, Valašské Meziříčí
1997 Mořské oči, Antikvariát Černý pavouk, Ostrava
1996 Rockový klub Cihelna, Ostrava
Blízká setkání, Antikvariát Černý pavouk, Ostrava
Kresby, Minikino-kavárna, Ostrava

Společné výstavy - výběr / Group exhibitions - selection

- 2008 Nové druhy, Červený kostel, Hlučín, (s M. Hermanovou)
Dear Diary, Galerie Jáma 10, Ostrava
Ostrava Art, Galerie Jáma 10, Ostrava
Schodiště, Ostrava
Resetting, Městská knihovna, Praha
2007 Malířská záležitost, Galerie Jáma 10, Ostrava, (s J. Martuškou)
Jedna prázdná, druhá vyspaná, Důl Michal, Ostrava, (s D. Bednářem)
OVA 95 - 05 Galerie výtvarných umění, Ostrava
2006 Výstřik, Galerie Strážná věž, Ostrava, (skupina VY3)
Vytříbený vkus, Galerie v kapli, Bruntál, (skupina VY3)
2005 IBCA 2005 - Mezinárodní bienále současného umění 2005, Národní galerie, Praha
Podzim - památce všech věrných dušiček, Galerie Červený kostel, Hlučín
Vy3land, Galerie města Plzně, Plzeň
2004 Vy3land, Dům umění, Opava, (skupina VY3)
Brňavka, Galerie G99, Dům pánů z Kunštátu, Brno, (skupina VY3)
Velký formát, Důl Michal, Ostrava
Velký formát, Zámek Valtice
2003 Perfect Tense, Jízdárna Pražského hradu, Praha
Nejmladší / The youngest, Veletržní palác, Praha
Ostravská úderka, Galerie města Plzně, Plzeň

- 2002 Egyem meg a szivedet, skupina VY3, Galerie Sokolská 26, Ostrava
 Bienále mladého umění, U zlatého prstenu, Praha
- 2001 Magie barev, Galerie moderního umění, Hradec Králové
 8 z Ostravy, Galerie Caesar, Olomouc
 Návraty III., Galerie Slováckého muzea, Uherské Hradiště
 Portrét 2000, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
- 2000 Laboratoř současných tendencí, Veletržní palác, Praha
 Portrét 2000, Galerie U bílého jednorozce, Klatovy
 Klasika 2000, Muzeum umění, Olomouc
 Krtek Bystroočko, skupina VY3, Hradní kaple, Hukvaldy
 II. Zlínský salon mladých, Dům umění, Zámek, Zlín
 Pocta, Důl Michal, Ostrava
 Whereabouts - de veenvloer, Amsterdam, Nizozemsko
 Dohromady, ale samostatně, Dům umění, Opava
- 1999 Skupina VY3, Galerie Na bidýlku, Brno
 Ostrava - Ústí, policie ČR, Ústí nad Labem
- 1998 Ostrava umjeni...?, Galerie výtvarných umění, Ostrava
 Ostrava umjeni...?, Mánes, Praha
 Os & tráva, Muzeum Vojtěcha Löfflera, Košice, Slovensko
 VY3 na půdě, Galerie Půda, Český Těšín
- 1997 3.výstava VY3, Galerie městské knihovny, Rožnov pod Radhoštěm
 Kolmo k ose, Galerie Fiducia, Ostrava
 Shake, Galerie Václava Špály, Praha
 Diplom-anti, Městská nemocnice Fifejdy, Ostrava
- 1996 Nedej zahynouti..., Ostrava
 3Hodinová výstava skupiny VY3, dům určený k asanaci, Ostrava
 Autosalon, PAVILON C na Černé louce, Ostrava
 Prkno, Nová síň, Ostrava
 Zastřený zrak – skupiny VY3, Galerie 761, Ostrava
- 1995 KÁ VÉ TĚ, Galerie Půda, Olomouc
 Ikarův vzestup, SGVU, Most

Sympózia, Stipendia / Workshops, Prizes

- 2008 Malířské sympozium Albertovec
 2003 Velký formát, Valtice
 1999 Nadace a centrum pro současné umění, Praha
 Rezidenční pobyt Čimelice

Ilustrace / Illustrations

- 2008 Ruční práce, Martin Skýpala, (poezie)
 2000 Nejstarší žena vsi, Jaroslav Žila, (poezie)

Zastoupení ve sbírkách / Participation in collections

Národní galerie - Veletržní palác, Praha
 Galerie výtvarných umění, Ostrava
 Muzeum umění, Olomouc
 Sbírka Marek, Brno
 Soukromé sbírky

Autor žije a pracuje v Ostravě.

aleshuk@post.cz

www.aleshudecek.blogspot.com

Aleš Hudeček

Utopie

Vydáno k výstavě konané ve dnech 5. 3. - 17. 4. 2009
v Galerii Beseda v Ostravě

Koncepce katalogu: Aleš Hudeček, Petr Pivoda

Text: Martin Mikolášek, Petr Pivoda

Foto: Aleš Hudeček

Kurátor výstavy: Petr Pivoda

Grafická úprava: Martin Klimánek

Vydavatel: Šmíra – Print,s.r.o. Rudná 98, 700 30 Ostrava-Zábřeh

Tisk: Grafico Opava

Náklad: 500 ks

© 2009, Ostrava
ISBN 978-80-904185-9-2

Jurečkova 18 • 702 00 Moravská Ostrava
www.galeriebeseda.cz • E-mail: galeriebeseda@seznam.cz